Lieta Nr. C39064813

C-0648-13/7

S P R I E D U M S

Latvijas Republikas vārdā

Valmierā, 2013.gada 13.septembris

Valmieras rajona tiesa: tiesnesis Valsts amatpersona, rakstveida procesā izskatīja civillietu par maza apmēra prasību, SIA n/a prasībā par naudas piedziņu no /pers. A/.

Aprakstošā daļa.

SIA n/a (turpmāk prasītājs) cēla tiesā maza apmēra prasību piedzīt no /pers. A/ (turpmāk atbildētājs) par labu prasītājam zaudējumus Ls 745,43 un tiesas izdevumus.

Prasības pieteikumā norādīts, ka no 1987.gada 20.novembra atbildētājs strādā par autobusa konduktoru-vadītāju. Darba tiesiskās attiecības starp prasītāju un atbildētāju šobrīd reglamentē 2002.gada 02.decembra darba līgums Nr.332, ar tam sekojošiem grozījumiem attiecībā uz darba algas palielināšanu un amata nosaukuma maiņu. Ar šo darba līgumu atbildētājs apņēmās strādāt par autobusa vadītāju, ievērojot komercsabiedrībā noteikto darba kārtību, Latvijas Republikas un Eiropas Savienības normatīvo aktu, Ceļu satiksmes noteikumu, citu normatīvo aktu un darba aizsardzības un drošības tehnikas prasības (Darba līguma 2.1.p.). Tāpat ar noslēgto darba līgumu atbildētājs apņēmās atlīdzināt jebkurus zaudējumus, ja tie radušies darbinieka prettiesiskas rīcības (darbības vai bezdarbības) rezultātā, vai ja darbinieks bez attaisnojoša iemesla neveic darbu, vai veic to nepienācīgi (Darba līguma 2.9.p.); kā arī uzņēmās pilnu materiālo atbildību par viņam nodotajām materiālajām vērtībām (Darba līguma 2.8.p.).

2011.gada 17.jūnijā atbildētājs bija norīkots veikt pasažieru pārvadājumus maršrutā Valmiera-Rūjiena-Mazsalaca-Valmiera, ar autobusu VOLVO ar valsts reģ. Nr. /TL numurs/. Tā kā Rūjienas pilsētā bija ielu remonts, Atbildētājam tika sniegta informācija par maršrutā paredzēto apbraucamo ceļu, kas iezīmēts kartē - Pērnavas iela – Eriņu - Stacijas –Miera – Rīgas – Skolas –Dārza – Raiņa - Ganību-Īsā un Rīgas ielām. Neskatoties uz sniegto informāciju, atbildētājs ap plkst.10.00 iebrauca Rūjienā pa Skolas ielu, virzienā no Dzirnavu ielas uz Bērzu ielu, kur ir ceļa zīme Nr.323, kas nosaka maksimālo braukšanas ātruma ierobežojumu 30 km/h. Atbildētājs, pārkāpjot braukšanas ātrumu, braucot ar ātrumu vismaz 40 kilometri stundā (tahografa kartē redzams, ka pat 50 km/h). Tādējādi neizvēloties ceļa apstākļiem un transporta līdzeklim atbilstošu braukšanas ātrumu, nepamanīja mākslīgo paaugstinājumu (slieksni), kas apzīmēts ar ceļa zīmi Nr.113., kā rezultātā pēdējā brīdī strauji bremzēja, autobusa priekšējā apakšējā daļa atsitās pret mākslīgā paaugstinājuma virsmu, kā rezultātā autobusā kājās stāvošā pasažiere /pers. D/ zaudēja līdzsvaru un ietriecās ar galvu autobusa priekšējā stiklā un guva miesas bojājumus. No šī trieciena saplīsa autobusa priekšējais vējstikls, nodarot SIA ,,VTU Valmiera" materiālos zaudējumus Ls 729,84 (Ls 890,40 (ieskaitot PVN)), ko sastāda vējstikls Ls 716,86, logu līme Ls 6,73, hermētiķis Ls 6,25. Papildus jāsedz Ls 15,59 remonta izmaksas. Kopā bez PVN 22%, prasītājam nodarīti zaudējumi Ls 745,43 apmērā.

Darba likuma 50.pants nosaka: „Darbiniekam ir pienākums veikt darbu ar tādu rūpību, kāda atbilstoši darba raksturam un darba veikšanai nepieciešamajām darbinieka spējām un piemērotībai būtu taisnīgi no viņa sagaidāma. Darbiniekam, veicot darbu, ir pienākums rūpīgi izturēties pret darba devēja mantu." Darba likuma 86.pants definē: ,,Ja darbinieks bez attaisnojoša iemesla neveic darbu vai arī veic to nepienācīgi vai citādas prettiesiskas, vainojamas rīcības dēļ ir nodarījis zaudējumus darba devējam, darbiniekam ir pienākums atlīdzināt darba devējam radušos zaudējumus. Darbinieks, kura darbs saistīts ar zaudējumu rašanās paaugstinātu risku, atbild vienīgi tad, ja zaudējumi darba devējam nodarīti ar ļaunu nolūku vai rupjas neuzmanības dēļ". Civillikuma 1645.pants nosaka: ,,Neuzmanība ir rupja, ja kāds rīkojas augstākā mērā vieglprātīgi un nevērīgi, vai mazāk rūpējas par viņam uzticētām svešām lietām un darīšanām nekā par savām paša, vai arī uzsāk tādu darbību, kuras kaitīgums un bīstamība nevarēja un nedrīkstēja palikt viņam nezināma". No visiem lietas materiāliem un iepriekš teiktā redzams, ka atbildētāja rīcībā ir konstatējama rupja neuzmanība, jo tas bez attaisnojoša iemesla pārkāpa vairākus nolīgtā darba nosacījumus, kā arī rīkojās pretēji tam, kā jārīkojas autovadītājam, kā arī pasažieru pārvadātājam. Pirmkārt - pārkāpa norīkoto maršrutu; otrkārt - pārsniedza pieļaujamo braukšanas ātrumu; treškārt - redzot, ka pasažiere stāv kājās pie durvīm, nenorādīja viņai, lai apsēžas, bet turpināja vadīt transporta līdzekli. Ikviens autovadītājs ir atbildīgs par savu pasažieru drošību, tam iepriekš jāparedz dažādas situācijas. Krasa bremzēšana var būt dažādās situācijās - ne tikai pie mākslīgā paaugstinājuma, bet arī dzīvnieki uz ceļa, bedres, u.tml. Ikvienam autovadītājam jāparedz šādas situācijas, nepārtraukti jābūt uzmanīgam, kā arī jābrīdina pasažieri par iespējamu krišanu. Atbildētājs rīkojās augstākā mērā vieglprātīgi un nevērīgi, kā arī šāda bīstamība nedrīkstēja palikt viņam nezināma.

Atbildētājam tika pieprasīts labprātīgi segt nodarītos zaudējumus, piedāvājot noslēgt vienošanos par Ls 300,00 samaksu viena

kalendārā gada laikā un par atlikušās summas Ls 445,43 dzēšanu proporcionāli uzņēmumā nostrādātajam laika periodam. Atbildētājs šādu vienošanos slēgt atteicās.

Darba likuma 30.pants nosaka: ,,Individuāli tiesību strīdi starp darbinieku un darba devēju, ja tie nav izšķirti uzņēmumā, izšķirami tiesā", bet 31 .pants: „ Visi prasījumi, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, nolīgst divu gadu laikā, ja likumā nav noteikts īsāks noilguma termiņš". 79.pants: „Darba devējam ir tiesības ieturēt no darbiniekam izmaksājamās darba samaksas to zaudējumu atlīdzību, kas viņam radušies darbinieka prettiesiskas, vainojamas rīcības dēļ. Šāda ieturējuma izdarīšanai nepieciešama darbinieka rakstveida piekrišana. Ja darbinieks apstrīd darba devējam radušos zaudējumu atlīdzības prasījuma pamatu vai apmēru, darba devējs var celt atbilstošu prasību tiesā divu gadu laikā no zaudējumu nodarīšanas dienas".

Prasība pamatota ar Darba likuma 30.pantu, 31.pantu, 50.pantu, 79.pantu, 86.pantu, Civillikuma 1645.pantu;

Atbildētājs rakstveida paskaidrojumus tiesā nav iesniedzis. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.^{21}panta otro daļu, paskaidrojuma nesniegšana nav šķērslis sprieduma taisīšanai lietā.

Pusēm par lietas izskatīšanu rakstveida procesā, par datumu, kad sprieduma norakstu varēs saņemt tiesas kancelejā, un par to, ka iepriekš minētais datums ir uzskatāms par pilna sprieduma sastādīšanas datumu, paziņots likumā noteiktā kārtībā.

Motīvu daļa.

Tiesa, iepazinusies ar prasības pieteikumu un lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem un izvērtējusi visu kopumā, atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma pilnīgi.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa nosaka, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Savukārt Civilprocesa likuma 96.panta piektā daļa nosaka, ka pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse. Tiesa konstatē, ka atbildētājs nav apstrīdējis prasības pieteikumā norādītos apstākļus, kā arī nav cēlis pretprasību. Tādejādi tiesai nav pamata uzskatīt, ka atbildētājam ir iebildumi pret prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem.

Tiesai nav pamata apšaubīt, ka saskaņā ar 2002.gada 2.decembra Darba līgumu Nr.332 (turpmāk darba līgums), tā grozījumiem un noslēgtajām vienošanām atbildētājs strādā SIA n/a par autobusa konduktoru-vadītāju. Atbildētājs 2011.gada 17.jūnijā atbildētājs bija norīkots veikt pasažieru pārvadājumus maršrutā Valmiera-Rūjiena-Mazsalaca-Valmiera, ar autobusu VOLVO ar valsts reģ. Nr. /TL numurs/ (l.l.15).

Atbildētājs nav cēlis iebildumus par to, ka prasītājs, ņemot vērā to, ka Rūjienas pilsētā bija ielu remonts, sniedza informāciju par maršrutā paredzēto apbraucamo ceļu, kas iezīmēts kartē - Pērnavas iela – Eriņu - Stacijas –Miera – Rīgas – Skolas –Dārza – Raiņa - Ganību-Īsā un Rīgas ielām (l.l.16).

Atbildētājs ir sniedzis rakstveida paskaidrojumus prasītājam par ceļu satiksmes negadījumu (l.l.17). Tajā norādījis, ka Rūjiena iebraucis pa Skolas ielu. Skolas un Dzirnavu ielas krustojumā ir uzstādīta ceļa zīme „slieksnis". Slieksnis atrodas no šīs zīmes 6 metru attālumā virzienā uz Bērzu ielu. Sliekšņa krāsojums nav atjaunots un slikti pamanāms. Autobusa pasažiere stāvējusi kājās bez atbildētājam zināma nolūka. Pie ātruma 50 konkrētais slieksnis bija slikti saredzams un strauji bremzējot, iepriekš minētā pasažiere ielidoja ar galvu autobusa priekšējā vējstiklā. Pēc negadījuma izsaucis ātro palīdzību.

Atbildētājs nav cēlis iebildumus pret prasītāja sastādīto transportlīdzekļa VOLVO B12, reģistrācijas Nr./nr./ remonta aprēķinu (l.l.24). Saskaņā ar šo aprēķinu transportlīdzekļa remontam ir izlieto materiāli un rezerves daļas Ls 729,84 apmērā, bez pievienotās vērtības nodokļa un remontdarbu izmaksas ir Ls 15,59, t.sk., darba alga ar sociālo nodokli 24,09%.

Prasītājs 2012.gada 25.jūijā ir sagatavojis un izsniedzis atbildētājam Paziņojumu par zaudējumu segšanu (l.l.20). Paziņojumā norādīts, ka atbildētājam līdz 2010.gada 10.augustam ir jāiesniedz prasītājam maksājumu grafiks par zaudējumu Ls 745,43 apmērā segšanu, norādot atmaksas periodu un summas sadalījumu vai iesniegt prasītājam iesniegumu ar lūgumu noslēgt vienošanos par Ls 300,00 samaksu viena kalendārā gada laikā un par atlikušās summas Ls 445,43 dzēšanu proporcionāli uzņēmumā nostrādātajam laika periodam.

Atbildētājs prasītājam sniedzis atbildi (l.l.21). Tajā norādīts, ka ceļu policija ir sodījusi viņu ar brīdinājumu, kas ir viens no vieglākajiem iespējamiem soda veidiem, kā arī nav piemērots neviens soda punkts, kas liecina, ka izdarītais pārkāpums nav rupjš arī attiecībā uz pārkāpto Ceļu satiksmes noteikumu normu neievērošanu. Satiksmes negadījumu nav veicis ne ar ļaunu nolūku, ne ar rupju neuzmanību. To apliecina atbildētāja paskaidrojumi darba devējam sniegtajā paskaidrojumā. Atbildētāja rīcība nav bijusi vieglprātīga vai nevērīga. Uzskata, ka prasītājs nav tiesīgs prasīt zaudējumu segšanu no darbinieka, jo Darba likuma 86.panta ceturtās daļas noteikumi izslēdz darbinieka pienākumu atbildēt par zaudējumu. Darba devējs nav darījis visu iespējamo, lai novērstu šādu negadījumu rašanos (autobusos nav izliktas nevienas instrukcijas vai kārtības kā pasažieriem jāuzvedas brauciena laikā, un ka viņiem būtu pienākums braucošā transportlīdzeklī droši turēties, lai nenokristu).

Saskaņā ar Darba likuma 79.panta otrajā daļā noteikts, ja darbinieks apstrīd darba devējam radušos zaudējumu atlīdzības prasījuma pamatu vai apmēru, darba devējs var celt atbilstošu prasību tiesā divu gadu laikā no zaudējumu nodarīšanas dienas.

Tiesa konstatē, ka sarakstē ar prasītāju, pirms prasības celšanas tiesā, atbildētājs ir apstrīdējis prasītājam kā darba devējam radušos zaudējumu atlīdzības pamatu, bet nav apstrīdējis to apmēru.

Lietā nav strīda, ka zaudējumi prasītājam ir nodarīti 2011.gad 17.jūnijā. Tādejādi, atbilstoši Darba likuma 79.panta otrās daļas prasībām, prasītājam prasība par zaudējumu piedziņu bija jāceļ līdz 2013.gada 17.jūnijam. Prasība Valmieras rajona tiesā ir Celta 2013.gada 17.jūnijā. Tiesa atzīst, ka prasītājs attiecīgo prasību ir cēlis likumā noteiktajā termiņā.

Darba likuma 86.panta pirmajā daļā ir noteikts, ja darbinieks bez attaisnojoša iemesla neveic darbu vai arī veic to nepienācīgi vai

citādas prettiesiskas, vainojamas rīcības dēļ ir nodarījis zaudējumus darba devējam, darbiniekam ir pienākums atlīdzināt darba devējam radušos zaudējumus.

Civillikuma 1770.pantā ir noteikts, ka ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums.

Tiesai nav pamata apšaubīt, ka prasītājam ir nodarīti zaudējumi Ls 745,43 apmērā. iepriekš minēto nav apstrīdējis arī atbildētājs.

Šajā lietā jānoskaidro vai zaudējumus ir nodarījis atbildētājs un vai viņam ir pienākums atlīdzināt prasītājam nodarītos zaudējumus.

Atbildētājs savos paskaidrojumos (l.l.17) ir atzinis, ka pie ātruma 50 km/h nav pamanījis „slieksni", jo krāsojums nav bijis atjaunots un slikti pamanāms, strauji bremzējis, kā rezultātā pasažiere, kura stāvējusi kājās un ne pie nav turējusies, kritiena rezultātā ielidoja ar galvu autobusa priekšējā vējstiklā. Atbildētājs atzinis, ka attiecīgajā ielas posmā ir bijusi uzstādīta ceļa zīme „slieksnis". Tā bijusi apmēram 6 m pirms „sliekšņa".

Prasītājs prasības pieteikumā ir norādījis, ka atbildētājs ap plkst.10.00 iebrauca Rūjienā pa Skolas ielu, virzienā no Dzirnavu ielas uz Bērzu ielu, kur ir ceļa zīme Nr.323, kas nosaka maksimālo braukšanas ātruma ierobežojumu 30 km/h. Atbildētājs, pārkāpjot braukšanas ātrumu, braucot ar ātrumu vismaz 40 kilometri stundā (tahogrāfa kartē redzams, ka pat 50 km/h). Tādējādi neizvēloties ceļa apstākļiem un transporta līdzeklim atbilstošu braukšanas ātrumu, nepamanīja mākslīgo paaugstinājumu (slieksni), kas apzīmēts ar ceļa zīmi Nr.113. Atbildētājs nav apstrīdējis iepriekš minētos apstākļus. Tiesai nav pamata apšaubīt šo apstākļu patiesumu.

Tiesai nav pamata uzskatīt, ka attiecīgajai autobusa pasažierei bija pienākums turēties tā, lai autobusa vadītājam pēkšņi strauji bremzējot nenokristu. Tiesa uzskata, ka autobusa pasažieriem ir tiesības uzskatīt, ka autobusa vadītājs ievēros ceļu satiksmes noteikumus un visas darbības veiks savlaicīgi, t.i., nepakļaujot viņus nevajadzīgam riskam iegūt traumas. Tiesai nav pamata uzskatīt, ka attiecīgā pasažiere pati ir vainojama notikušajā, t.i., jo šādi apstākļi šajā lietā nav konstatēti.

Tiesa šajā lietā uzskata, ka atbildētājs ir nodarījis prasītājam zaudējumus Ls 745,43 apmērā. Iepriekš minētais ir pierādīts ar prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un dokumentiem, kas apstiprina šos apstākļus.

Darba līguma 86.panta ceturtajā daļā noteikts, darbinieks, kura darbs saistīts ar zaudējumu rašanās paaugstinātu risku, atbild vienīgi tad, ja zaudējumi darba devējam nodarīti ar ļaunu nolūku vai rupjas neuzmanības dēļ.

Tiesai ir jāizvērtē vai atbildētājs ir atbrīvojams no zaudējumu atlīdzināšanas pienākuma prasītājam.

Saskaņā ar Civillikuma 1641.pantu, ar ļaunu nolūku jāsaprot katrs tīšs kaitējums. Tiesa konstatē, ka lietas materiāli neliecina par to, ka atbildētājs būtu vēlējies nodarīt prasītājam zaudējumu vai arī veicis apzinātas darbības, lai prasītājam nodarītu zaudējumus.

Civillikuma 1644.panta pirmajā daļā ir noteikts, kas otram nodara kaitējumu bez ļauna nolūka, ja viņš par šo kaitējumu ir vainojams, pielaižot neuzmanību, un otrajā daļā noteikts, ka neuzmanība ir rupja un viegla.

Saskaņā ar Civillikuma 1645.panta pirmo daļu, neuzmanība ir rupja, ja kāds rīkojas augstākā mērā vieglprātīgi un nevērīgi, vai mazāk rūpējas par viņam uzticētām svešām lietām un darīšanām nekā par savām paša, vai arī uzsāk tādu darbību, kuras kaitīgums un bīstamība nevarēja un nedrīkstēja palikt viņam nezināmi.

Tiesa uzskata, ka atbildēts ir pieļāvis rupju neuzmanību, t.i., nav ievērojis ceļa zīmes attiecīgajā ielas posmā, nav rīkojies atbilstoši šo ceļa zīmju prasībām un brīdinājumam. Viņš ir rīkojies augstākā mērā vieglprātīgi un nevērīgi. Atbildētājam, ņemot vērā viņa profesiju, bija jāparedz sekas, kas var iestāties, ja netiek ievērotas ceļa zīmes Nr.323 prasības, t.i., nesamazinot braukšanas ātrumu līdz maksimālajam atļautajam braukšanas ātrumam, un ceļa zīmes Nr.113 brīdinājums, t.i., piebraucot pie „sliekšņa" ar pārāk lielu braukšanas ātrumu, kas neļauj pārbraukt „slieksnim" neradot sadursmi ar to vai straujas autobusa svārstības, tiek strauji nobremzēts autobuss, kurā atrodas pasažieri, kuri stāv kājās. Šajā gadījumā negatīvās sekas iestājās, jo pasažiere krita un ietriecās autobusa priekšējā vējstiklā. Tiesai nav pamata uzskatīt, ka atbildētājs attiecīgās darbības veica tādu apstākļu spiests, kurus viņš nevarēja novērst.

Tiesa vienlaicīgi uzskata, ka tas, ka atbildētājs ir vadījis autobusu, pārkāpjot norīkoto maršrutu, nav uzskatāms par apstākli, kas ir saistīts ar zaudējumu rašanos prasītājam.

Saskaņā ar Civillikuma 1645.panta otro daļu, zaudējumu atlīdzības un citu civiltiesisku seku ziņā rupja neuzmanība pilnīgi pielīdzināma ļaunam nolūkam.

Saskaņā ar Civillikuma 1770.pantu ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums. Tātad zaudējumu atlīdzināšana ir līdzeklis tiesisku aizskārumu seku novēršanai. Jau cēlies zaudējums var būt vai nu cietušā tagadējās mantas samazinājums, vai arī viņa sagaidāmās peļņas atrāvums (Civillikuma 1772.pants). Savukārt, atbilstoši Civillikuma 1775.pantam, katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina.

Mūsdienu tiesību teorijā atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojuma darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (K.Torgāns. Saistību tiesības I daļa. Rīga, 2006., 209.lpp.).

Tiesa šajā lietā uzskata, ka atbildētāja pieļautā rupjā neuzmanība ir cēloniskā sakarībā ar prasītājam nodarīto zaudējumu Ls 745,43 rašanos un tā ir bijusi saistīta ar ceļu satiksmes noteikumu neievērošanu no atbildētāja puses.

Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu, kas nosaka, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Tiesa secina, ka no atbildētāja par labu prasītājam ir piedzenami zaudējumi Ls 745,43 (turpmāk galvenais parāds) apmērā.

Tā kā prasība tiek apmierināta pilnīgi, ievērojot Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, no atbildētājas par labu prasītājam piedzenama valsts nodevas Ls 111,81 un ar lietas izskatīšanu saistītiem izdevumiem Ls 3,68.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.^{1}pantu, nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei - 10 dienas no tā stāšanās likumīgā spēkā.

Rezolutīvā daļa.

Tiesa, vadoties no Civilprocesa likuma 41., 190., 193., 195. un 204.^{1}, 250.^{25}panta,

n o s p r i e d a:

1. Prasību pilnīgi apmierināt.
2. Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu SIA n/a, reģ.Nr./reģistrācijas numurs/, juridiskā adrese: n/a, /adrese/, Ls 860,92 (astoņi simti sešdesmit lats, 92 santīmi), kas sastāv no galvenā parāda Ls 745,43, valsts nodevas Ls 111,81 un ar lietas izskatīšanu saistītiem izdevumiem Ls 3,68. Samaksa veicama: SIA n/a, reģ.Nr.40003004220, konts AS n/a, Nr.LV88UNLA0018000460814.
3. Noteikt labprātīgu sprieduma izpildes termiņu 10 dienas no tā stāšanās likumīgā spēkā.
4. Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas – 2013.gada 13.septembris, kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā, ja tiesa nepareizi piemērojusi vai iztulkojusi materiālo tiesību normu, pārkāpusi procesuālo tiesību normu vai, izskatot lietu, pārsniegusi savas kompetences robežas, iesniedzot kasācijas sūdzību Valmieras rajona tiesā.

Tiesnesis: Valsts amatpersona